

[Krag.]

freds med; det sletter hos mig dog i nogen Maade det uheldige Indtryk, jeg fik af den højtærede Minister, da han optraadte i Landstinget, og erstatter det med det Indtryk af ham, som jeg helst vil bevare, thi den højtærede Minister talte jo her i Aften i Virkeligheden i en rolig og forsonlig Tone. (*Christmas Møller*: Det vil jeg ikke høre paa). Nej, det er ogsaa ubehageligt for det ærede Medlem, for det er ikke altid den, det ærede Medlem anvender, men den højtærede Minister har anvendt den her i Aften, og det kan jeg kun være tilfreds med.

At den højtærede Minister saa finder det uforstaaeligt, at jeg som forhenværende Indenrigsminister vil lægge Navn til disse Forslag, det maa jeg i og for sig beklage; men jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at der ude i Landet sidder hundrede Tusind, som ikke begriber, at den højtærede Minister vover at modsætte sig en Forhandling om og en Opfyldelse af det Krav, som her er rejst. (*Indenrigsministeren* [Dahlggaard]: Mon ikke jeg kender dem bedre, end det ærede Medlem gør?). Ja, højtærede Minister, nu vil jeg ikke haabe, De falder ud af Rollen som den elskværdige Person, nu da De sidder nede paa Deres Plads og øjensynlig bliver urolig.

Jeg ved jo nok, at den højtærede Minister i Almindelighed tror, at han ved bedre Besked end alle andre; men det er dog vel ikke umuligt, at jeg har lige saa rig Lejlighed til at sætte mig ind i disse Forhold ude i Landet, som den højtærede Minister har, og den højtærede Minister bør ikke uden videre paa Forhaand gaa ud fra, at han besidder Forudsætninger i saa Henseende, som jeg ikke ogsaa muligt kunde besidde. Jeg minder den højtærede Minister om det gamle Ord om den Egenskab, som er Ynglingens skønneste Dyd — og hvis en Minister besidder den, saa misklæder det heller ikke ham.

I øvrigt kan jeg fatte mig ret kort overfor den højtærede Minister, fordi han i Virkeligheden indskrænkede sig til her at gentage i Mol den Tale, han ovre i Landstinget blæste i Dur, og som jeg udførligt har været inde paa i mit første Indlæg i Eftermiddags. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle Bemærkninger i Anledning af nogle

faa af de Paastande, som den højtærede Minister fremsatte.

Den højtærede Minister talte igen her om det forfærdelige, der vilde ske, hvis man tænkte sig, at disse Nedsættelser blev holdt indenfor selve Kommunernes Kreds. Og det er rigtigt, saa vilde der ske ret eksorbitante Forandringer i Beskatningen efter Formue og Lejlighed. Men her i Tinget erklærede den højtærede Minister dog aldeles omgaaende, at det var ham bekendt, at det slet ikke var Meningen, at disse Nedsættelser med Hensyn til deres Virkning skulde staa isoleret indenfor de enkelte Kommuner, men at der til dem var knyttet en Række Bestemmelser om Overførelse af nye Indkomster og Nedsættelse af hidtidige Udgifter. Skulde monstro den højtærede Minister og jeg saa ikke kunne blive enige om, at saa er hele det Skræmmebillede, den højtærede Minister stiller op, kun et Fabeldyr, som vi ikke i en Verden af Realiteter behøver at beskæftige os med?

Den højtærede Minister blev pludselig fyldt af venlige Følelser overfor Topprioritets-Ejerne — dem havde han ellers ikke andet end et Spark tilovers for under Forhandlingerne ovre i Landstinget, da var det sandelig Folk, man fra Statens Side paa ingen Maade maatte tage under Armen. Men det synes, som om den højtærede Minister er kommet i Tanker om, at det ikke er fuldt ud rendyrkede Repræsentanter for den mest yderliggaaende Kapitalisme, der i Almindelighed besidder disse Topprioriteter.

Men den højtærede Minister vilde jo saa hævde, at Prioritetsforhøjelsen i det væsentlige er indsat, efter at Skatteforhøjelsen har fundet Sted. Ja, begge disse Forhøjelser har saamænd løbet nogenlunde jævnsides med hinanden, og i hvert Tilfælde for Tiden siden 1920 er der sket en væsentlig Skatteforhøjelse jævnsides med Forhøjelsen af Prioriteterne; det er først i Tiden siden 1924, Skattevæksten er ophørt, ligesom Prioriteterne ogsaa siden da, om end i forholdsvis svag Grad, er gaaet ned. Men ikke desto mindre bliver det et Faktum, som ikke lader sig afvise, at i Tusinder og atter Tusinder af Landejendomme, absolut gældende for al Prioritering, som ligger forud for 1920, og gældende ogsaa for en væsentlig Del af Pri-